

**Тема: «7 найгарніших віршів про кохання
від українських поетів»**

- Вітаю! Може, хтось вміє кохати краще за поетів. Напевно, хтось вміє. Та хто ж зможе краще за них розповісти про любов?

Сергій Жадан
«Дерева»

Вночі я не встиг про це сказати.
Ніч — це серця з золотими нервами.
А на ранок виходиш зі своєї казарми —
сонце вгорі
і туман між деревами.
Діти його просвічують душами,
основи його — вологі, останні.
Якщо не хочеш про мене думати —
думай про ці дерева в тумані.
Думай про них, коли тобі радісно,
думай, коли тобі хочеться плакати.
Дерева в тумані схожі на радіо —
діляться бідами,
діляться планами.
Якщо не хочеш про мене згадувати,
якщо не маєш сили та спокою,
думай про ліс, що стоїть загатою —
міцною, надійною та високою.
Думай про сталеve коріння,
думай про надрізи й крону.
Нехай ця земля, смоляна і осіння,

наповнить теплом
ніч твою чорну.
Думай про мокру траву між дюнами,
думай собі, ніби так і треба.
Я ж знаю, про що ти насправді думаєш,
коли ти думаєш про дерева.
Я знаю, я все це собі переховую
серед туману й огрому нічного.
Немає нічого випадкового.
Немає нічого.
Зовсім нічого.

Ліна Костенко

«В дні, прожиті печально і просто...»

В дні, прожиті печально і просто,
все було як незайманий сніг.
Темнооким чудесним гостем
я чекала тебе з доріг.
Забарився, прийшов нескоро.
Марнувала я дні в жалю.
І в недобру для серця пору
я сказала комусь: — Люблю.
Хтось підносив мене до неба,
я вдихала його, голубе...
І не мріяла вже про тебе,
щоби цим це образить тебе.
А буває — спинюсь на місці,
простягаю руки без слів,
ніби жду чудесної вісті
з не відомих нікому країв...
Є для серця така покута —
забувати скоріше зло,
аніж те, що мусило бути
і чого в житті не було.

Василь Симоненко

«Дотліває холод мій у ватрі...»

Дотліває холод мій у ватрі,
Я один замріяний іду...
Ми тоді зустрілися в театрі,
На гальорці в третьому ряду.
І не вірю, що мені здалося,
Бо напевне знаю — так було:
То не скрипка кликала — волосся,

Що тобі спадало на чоло.
Тишина хиталася велично,
Ніжні струни квилили внизу —
Тож було і солодко й незвично
У твоїх очах читать грозу.
А коли виходили із залу
З думами про вічне і земне,
Довго ти під ліхтарем стояла
І чекала, радісна, мене.
Ми ішли через блакитне місто,
Мовчки зупинились на мосту.
Ти була така прозора й чиста,
Я не смів порушити чистоту.
Тільки досі знаю: не здалося,
Так і залишилось, як було, —
То не скрипка кличе, а волосся,
Що тобі спадало на чоло.
Дотліває холод мій у ватрі,
Біля мосту стишую ходу...
Часто жду тебе я у театрі
На гальорці в третьому ряду...

Юрко Іздрик

«Я жив би з тобою на дикому острові...»

Я жив би з тобою на дикому острові
чи в затінку кришталевої люстри
бо жити з тобою — нормально і просто
й життя не минає пусто
і ранок завжди обіцяє зустріч
а вечір завжди натякає на більше
і в мозку на смітниках і пустищах
цвітуть і буяють вірші
густішає чай і вариться кава
контрольні дві сигарети
все співпадає цілком нелукаво —
знаки предмети прикмети
все випадає зі схем і матриць
і йде за козиром козир
ми виграємо найважчу з партій
і переходимо в прозу
і проживаєм життя словами
буквами числами фразами
нуль розділових знаків між нами —
ми завше пишемось разом.

Іван Франко

«І ти прощай»

І ти прощай! Твого ім'я
Не вимовлю ніколи я,
В лице твоє не гляну!
Бодай не знала ти повік,
Куди се я від тебе втік,
Чим гою серця рану.
Мене забудь швиденько ти,
Своїх діток люби, пести,
Будь вірна своєму мужу!
І не читай моїх пісень,
І не ворущ ні вніч, ні вдень
Сю тінь мою недужу.
А як де хтось мене згада,
Най тінь найменша не сіда
На вид твій, квітко зв'яла!
І не блідній, і не дροжи,
А спокійнісінько скажи:
«Ні, я його не знала!»

Олександр Ірванець

«Прощальний романс»

А я тебе кидаю
В світі такому холодному.
Всі клятви й обіцянки
Раптом упали в ціні.
І тільки два слова,
Два слова сумління колотимуть:
Пробачиш мені?
Моя мила, пробачиш мені?
Пробач мені, мила,
Яви свою милість, пробач мені.
Звільни мою душу
Від того, що так їй пече.
Тому ми й прощання
Назвали останнім побаченням,
Щоб мати надію —
А раптом побачимось ще.
Але ти мовчиш.
Головою печально похитуєш
І стук твоїх кроків
Відлунює в скроні мої:

«Навіщо ти кидаєш милу,
На-ві-що ти ки-да-єш?
Це ж, може, остання любов,
Тож не кидай її!...»
Останні вагання
Змиває і злизує злива.
Останніх благань
Благенькі блакитні вогні.
А я тебе кидаю,
Я тебе кидаю, мила,
Мов круг рятувальний,
Якого хтось кинув мені.

Володимир Сосюра

«Мені ти приснилась давно...»

Мені ти приснилась давно,
ввійшла ти у думи мої.
Я море люблю, бо воно
нагадує очі твої.
Розкрив я до сонця вікно
й дивлюсь крізь проміння рої...
Я небо люблю, бо воно
нагадує очі твої.
І радісні квіти весни,
коли у садах солов'ї,
люблю я фіалки — вони
нагадують очі твої.

Гарного дня!